

Slutning, hvortil dette maa føre, er simpelthen, at Oprettelsen af en mellemfolkelig Flygt-
ningsorganisation er en Sag, der haster stærkt.

Vi tror ikke, det er muligt for denne Forsamling eller selv for det økonomiske og
sociale Raad nøjagtigt at bedømme, hvilke Flygtninge og tvangsforflyttede Personer, der,
naar det kommer til Stykket, skal komme under I. R. O.'s Forsorg. Det rette Tidspunkt at
gøre dette vil være, naar Organisationen er blevet oprettet og har arbejdet i Marken i nogen
Tid, og vi er i Besiddelse af en mere fuldstændig Oversigt over alle de konkrete Forhold.
Først da kan de forskellige Kategorier af Tilfælde sorteres ud og behandles hver efter
sin Art.

Fra vort Synspunkt er det væsentligste ved Sagen derfor at faa Organisationen op-
rettet og faa den i Gang med Arbejdet. Vi indrømmer, at der muligvis er utilfredsstillende
Bestemmelser i Udkastet til Forfatningen, og vi er ikke i Tvivl om, at hvilken Form de
end maatte faa nu, saa vilde de kræve yderligere Ændringer, naar der er indhøstet Erfarin-
ger i Marken. Det er Grunden til, at vi foretrækker paa det nuværende Stadium ikke at
bidrage til en Debat om andre Enkeltheder i Forfatningen end dem, der ganske aabenbart
trænger til at klarlægges nærmere.

Det vilde være højest beklageligt, hvis vi skulde naa et Punkt som det, der blev forud-
set af Belgiens Delegerede. Det vil være en alvorlig Fælliterklæring for de Forenede Na-
tioner, hvis det ikke lykkes os her at oprette en effektiv Organisation til at behandle dette
vigtige Problem.

Vi mener at kunne tilføre nogen Erfaring om Flygtningeproblemet og ved, at det
bedst løses i Marken. Det er Grunden til, at vi i London saa stærkt støttede det Synspunkt,
som nu fremsættes i Forfatningen, at Afslutningen af tosidede Aftaler, hvorved Dele af
Problemet kan løses, bør tilraades.

I Aarene fra Hitlers Overtagelse af Magten indtil Besættelsen af Danmark passerede
der en stadig Strøm af jødiske og andre Ofre for Nazismens Forfølgelser igennem vort
Land. Mange af dem fortsatte til sikrere Hjem paa den anden Side Havet, men en Del blev
tilbage og er nu optaget i den danske Befolkning, hvor de til sin Tid kan ansøge om Ind-
fødsret i Henhold til vore almindelige Bestemmelser om Naturalisation. Disse Flygtninge
er ikke længere noget Problem.

Under den tyske Besættelse maatte mere end 20.000 Danske, hvoraf nogle var Jøder,
men Flertallet var Medlemmer af Modstandsbevægelsen, søge Tilflugt i Sverige, hvis Myn-
digheder løste dette midlertidige Flygtningeproblem i en Venskabets og Storsindethedens
Aand, idet de bl. a. tillod, at der opbyggedes en Militærstyrke, og at en dansk Eksiladmini-
stration sørgede for Flygtningenes Velfærd. Dette midlertidige Problem blev løst indenfor en
Maaned efter Befrielsen ved, at vore Medborgere kom hjem. Et mindre Antal Kollaboratører
og Quislinger havde fundet Vej ind i Flygtningenes Rækker. De blev ved det danske og det
svenske Politis forenede Indsats sendt tilbage for at stilles for Retten hjemme.

Men i Krigens sidste Stadier tvangsforflyttede den tyske Regering til dansk Om-
raade mellem 200.000 og 300.000 Personer, for Størsteparten Tyskere, og indkvarterede dem
i Skoler og andre offentlige Bygninger. Efter Befrielsen fandt den danske Regering det
mere praktisk at tage sig af disse tvangsforflyttede Personer end at overgive dem til
UNRRAs Administration. Dette betød ikke, at vi betragtede denne Sag som et indre Anlig-
gende, den var og er stadig et mellemfolkeligt Spørgsmaal. Vi anerkendte fuldt ud de med
en øjeblikkelig Hjemsendelse forbundne Vanskeligheder og betragtede Sagen som egnet for
tosidede Drøftelser med de Regeringer, der var ansvarlige for Besættelsen af Tyskland.
Disse Drøftelser skrider stadig frem, og vi haaber inderligt, at dette mellemfolkelige
Problem kan løses ved denne Fremgangsmaade.

Vi er derfor enige i, at disse Folk, for saa vidt de er af tysk Oprindelse, ikke falder
indenfor I. R. O.'s Rammer, men vi mener, at det er rigtigt ved denne Lejlighed at frem-
hæve, at naar UNRRA opløses, er der ikke længere nogen særskilt mellemfolkelig Institution
til at behandle dette Problem, eller hvad der eventuelt maatte være tilbage af det.

Det danske Folk kan ikke paa ubestemt Tid bære den Byrde at drage Omsorg for
et Antal ubudne Gæster, der svarer til 5 pCt. af Befolkningen. Af letforstaaelige Grunde
hverken kan eller vil vi optage disse ubudne Gæster i det danske Folkelegeme, og dette
Problem er derfor stadig et mellemfolkeligt Efterkrigstidsproblem, der er beslægtet med
de Problemer, som I. R. O. maa give sig af med.

Ved at sigte denne Skare af ubudne Gæster, fandt vi i Tidsrummet efter Befrielsen
ca. 24.000 Borgere fra andre Lande. Omtrent 17.000 er for længst blevet hjemsendt, men der
er stadig omkring 7000 tilbage, som hverken kan hjemsendes eller har nogen Udsigt til at